

UZASADNIENIE

P. N. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 stycznia 2012 r. w Ł. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne opisane w wyroku łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 września 2003 r. sygn. VI K 502/03 m.in. za przestępstwa kradzieży z włamaniem i paserstwa na kary łączne 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą obywał w okresie od dnia 5 listopada 2005 r. do dnia 8 stycznia 2008 r. prowadząc samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji do zaniechania prawnej czynności służbowej jego zatrzymania stosował przemoc w ten sposób, że kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) po wezwaniu go przez funkcjonariusza policji J. M. (1) do opuszczenia pojazdu gwałtownie ruszył w tył kierowanym pojazdem uderzając w radiowóz policyjny marki F. (...) o nr rejestracyjny (...) po czym ruszył do przodu uderzając w radiowóz marki S. (...) o nr rejestracyjny (...) i potrącając w/wymiennego funkcjonariusza policji następnie będąc ściganym przez radiowozy służbowe policji używające do tego celu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, w celu zmuszenia ścigających go funkcjonariuszy policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania pojazdu wraz z kierującym, poprzez niestosowanie się do znaków drogowych, sygnalizacji świetlnej oraz poruszając się pojazdem po chodniku uderzył w bok radiowozu marki K. (...) o nr rejestracyjny (...) uszkadzając w ten sposób w/opisane pojazdy spowodował szkody o wartości 1 255,68 zł w zakresie pojazdu marki F. (...), 530,41 zł w zakresie pojazdu marki S. (...) oraz 922,03 zł w zakresie pojazdu marki K. (...) to jest mienia o łącznej wartości 2708,12 zł na szkodę K. w Ł. po czym stosował przemoc w postaci kopania wobec dokonującego czynności zatrzymania funkcjonariusza policji W. C.,

to jest o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w dniu 24 grudnia 2011 r. w O., będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne opisane w wyroku łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 września 2003 r. sygn. VI K 502/03 m.in. za przestępstwa kradzieży z włamaniem i paserstwa na kary łączne 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą obywał w okresie od dnia 5 listopada 2005 r. do dnia 8 stycznia 2008 r. kierując samochodem m-ki A. o nr rej. (...), będąc ściganym przez trzy radiowozy służbowe KPP Z. używające do tego celu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, z czego dwa były oznakowane, w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania pojazdu wraz z kierującym do kontroli drogowej, stosował przemoc w ten sposób, że wykonał gwałtowny manewr skrętu w lewo celem zepchnięcia z jezdni wyprzedzającego go oznakowanego radiowozu marki S. o nr rej. (...) kierowanego przez A. B. (1), zderzył się z nim, wskutek czego samochód marki A. zjechał na lewą stronę jezdni uderzając w przydrożne drzewo, natomiast radiowóz marki S. zjechał na prawą stronę zatrzymując się na wysokości torowiska tramwajowego powodując uszkodzenia radiowozu S. w postaci lewego przedniego błotnika, pokrywy silnika, przedniego zderzaka, prawego przedniego błotnika, lewego i prawego kierunkowskazu, tj uszkodzeń o wartości przekraczającej 14 484 zł na szkodę KPP w Z. wskutek czego kierujący radiowozem A. B. (1) doznał powierzchownego urazu głowy zaś pasażer tego radiowozu M. M. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia lewego kolana które to obrażenia są inne niż opisane w art.156 § 1 k.k. i naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu,

to jest o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w okresie od dnia 9 listopada 2011 r. do dnia 27 stycznia 2012 r. w Ł. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne opisane w wyroku łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 września 2003 r. sygn. VI K 502/03 m.in. za przestępstwa kradzieży z włamaniem i paserstwa na kary łączne 1 roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności oraz 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 5 listopada 2005 r. do dnia 8 stycznia 2008 r. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i krótkich odstępach czasu dokonał szeregu kradzieży z włamaniem pojazdów, kradzieży z włamaniem do pojazdów oraz po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń pojazdów krótkotrwałego użycia pojazdów oraz zaboru w celu przywłaszczenia mienia z tychże pojazdów na szkodę wielu osób w łącznej kwocie 55 830,50 zł i tak:

1. w okresie od 9 do 10 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu przed użyciem przez osobę nieupoważnioną to jest drzwi samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia w/wymienionego pojazdu o wartości 1236 zł na szkodę A. J.,
2. w dniu 10 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 1000 zł na szkodę M. L.,
3. w dniu 17 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 2500zł na szkodę D. K. (1) i D. W.,
4. w dniu 19 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego w pojazdu o wartości 1500 zł na szkodę W. i H. P.,
5. w dniu 25 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 3000 zł na szkodę S. O.,
6. w okresie od 04 do 05 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 4000 zł oraz przedmiotów się w nim znajdujących to jest CD radia (...) o wartości 200 zł, kurtki w kolorze zgniłej zieleni o wartości 200 zł płyt CD 4 sztuk o łącznej wartości 320 zł oraz rękawiczek skórzanych o wartości 50 zł to jest mienia o łącznej wartości 4 770 zł na szkodę P. R. oraz komputera MAC M. z monitorem N., klawiatury i myszki o łącznej wartości 1500 z na szkodę M. K. (1),
7. w okresie od 04 do 05 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 2000 zł na szkodę D. i H. S.,
8. w dniu 10 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 3000 zł na szkodę K. D.,
9. w okresie od 10 do 11 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 5000 zł na szkodę A. Ł.,
10. w okresie od 27 do 28 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 10000zł na szkodę J. i M. B.,
11. w dniu 28 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem przed użyciem przez osobę nieupoważnioną drzwi samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał zaboru

w celu krótkotrwałego użycia w/wymienionego pojazdu o wartości 2500 zł oraz dokonał kradzieży znajdujących się w pojeździe dowodów rejestracyjnych, dowodu osobistego, prawa jazdy, narzędzi, elementów wyposażenia samochodów, karty wstępu na basen oraz innego mienia o łącznej wartości 980 zł na szkodę D. M. to jest mienia w łącznej kwocie 3480 zł oraz dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 50 zł oraz skrzynki narzędziowej o wartości 30 zł na szkodę Ł. P. (1) w łącznej kwocie 80 zł,

12. w okresie od 28 do 29 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 5000 zł na szkodę W. i S. W.,

13. w dniu 31 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu przed użyciem przez osobę nieupoważnioną to jest drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia w/w pojazdu o wartości 3300zł oraz dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z pojazdu podnośnika typu Ż. o wartości 80 zł oraz pilota do bramy automatycznej o wartości 40 zł na szkodę I. K. (1) w łącznej kwocie 3420 zł,

14. pod koniec grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży znajdującego się w pojeździe mienia w postaci kurtki zimowej o wartości 350zł na szkodę M. K. (2), oraz 6 sztuk książek o łącznej wartości 223,10 zł na szkodę Biblioteki Politechniki (...),

15. w dniu 14 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 4000 zł wraz z dowodem rejestracyjnym (...) oraz przedmiotów się w nim znajdujących w postaci wózka dziecięcego TAKO o wartości 400 zł, fotelika dziecięcego o wartości 250 zł mapy Polski o wartości 40 zł oraz mapy Ł. o wartości 40 zł na szkodę Ł. P. (2) i A. S. (1) w łącznej kwocie 4730 zł,

16. w dniu 13 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 1000 zł wraz z dowodem rejestracyjnym (...) na szkodę J. S. oraz przedmiotów się w nim znajdujących to jest okularów leczniczych o wartości 550 zł na szkodę D. Z. oraz radioodtworzacza marki S. wraz ze wzmacniaczem i subwooferem marki MacAudio i (...) o łącznej wartości 550 zł na szkodę M. S.,

17. w dniu 26 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży znajdującego się w pojeździe mienia w postaci dekodera TV T. z osprzętem, radioodtworzacza oraz 10 płyt CD o łącznej wartości 600 zł na szkodę A. K.,

18. w okresie od 23 do 27 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem drzwi samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży znajdującego się w pojeździe mienia w postaci plecaka marki R., tuszu do drukarki firmy (...), długopisu marki P. oraz pieniędzy w kwocie 100 zł to jest mienia o łącznej wartości 300zł na szkodę D. K. (2) oraz książek pt: „Socjologia życia publicznego „ oraz „Historia administracji” o łącznej wartości 41,40 zł na szkodę Biblioteki (...),

to jest o przestępstwo określone w art. 289 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt: VI K 1806/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. w miejsce zarzucanego P. N. (1) w punkcie I czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2012 roku w Ł. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 17 marca 2003 roku, sygn. akt VI K 7/03, który następnie objęty został wyrokiem łącznym Sądu

Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 września 2003 roku, sygn. akt VI K 502/03, i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy prowadząc samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...) w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej jego zatrzymania stosował przemoc w ten sposób, że kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) po wezwaniu go przez funkcjonariusza Policji J. M. (1) do opuszczenia pojazdu gwałtownie ruszył w tył kierowanym pojazdem uderzając w radiowóz policyjny marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...) powodując uszkodzenia zderzaka przedniego, w wyniku czego powstała szkoda o wartości 1.255,68 zł., po czym ruszył do przodu uderzając w radiowóz marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) i uszkadzając przedni zderzak pojazdu, lewy przedni błotnik i lewe drzwi powodując szkodę o wartości 530,41 zł, który to ruch pojazdu V. (...) o nr rej. (...) spowodował niekontrolowany obrót ciała i utratę równowagi J. M. (1), który w konsekwencji doznał skręcenia stawu skokowego lewego z niewielkim obrzękiem bocznej powierzchni stawu, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ruchu na czas nie dłuższy niż 7 dni, a następnie będąc ściganym przez radiowozy służbowe Policji używające do tego celu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, w celu zmuszenia ścigających go funkcjonariuszy Policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania pojazdu wraz z kierującym, poprzez niestosowanie się do znaków drogowych, sygnalizacji świetlnej oraz poruszając się pojazdem po chodniku uderzył w bok radiowozu marki K. (...) o nr rejestracyjnym (...) powodując uszkodzenia w postaci porysowanej nakładki zderzaka przedniego i porysowanego błotnika przedniego, lewego w wyniku czego powstała szkoda o wartości 442,33 zł, po czym stosował przemoc w postaci kopania wobec dokonującego czynności zatrzymania funkcjonariusza policji W. C., czym wypełnił dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. w miejsce zarzucanego P. N. (1) w punkcie II czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 24 grudnia 2011 roku w O. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 17 marca 2003 roku, sygn. akt VI K 7/03, który następnie objęty został wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 września 2003 roku, sygn. akt VI K 502/03, i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, kierując samochodem m-ki A. o nr rej. (...), będąc ściganym przez trzy radiowozy służbowe KPP Z. używające do tego celu sygnałów świetlnych i dźwiękowych, z czego dwa były oznakowane, w celu zmuszenia funkcjonariuszy publicznych do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania pojazdu wraz z kierującym do kontroli drogowej, stosował przemoc w ten sposób, że wykonał gwałtowny manewr skrętu w lewo celem zepchnięcia z jezdni wyprzedzającego go oznakowanego radiowozu marki S. o nr rej. (...) kierowanego przez A. B. (2), zderzył się z nim, wskutek czego samochód marki A. zjechał na lewą stronę jezdni uderzając w przydrożne drzewo, natomiast radiowóz marki S. zjechał na prawą stronę zatrzymując się na wysokości torowiska tramwajowego powodując uszkodzenia radiowozu S. w postaci lewego przedniego błotnika, pokrywy silnika, przedniego zderzaka, prawego przedniego błotnika, lewego i prawego kierunkowskazu, tj uszkodzeń o wartości 9.058,79 zł na szkodę KPP w Z. wskutek czego kierujący radiowozem A. B. (1) doznał powierzchniowego urazu głowy zaś pasażer tego radiowozu M. M. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia lewego kolana które to obrażenia są inne niż opisane w art.156 § 1 k.k. i naruszyły czynności narządów ciała A. B. (1) i M. M. na okres poniżej dni siedmiu, czym wypełnił dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności

3. w miejsce zarzucanego P. N. (1) w punkcie III czynu uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 9 listopada 2011 r. do dnia 26 stycznia 2012 r. w Ł. będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 17 marca 2003 roku, sygn. akt VI K 7/03, który następnie objęty został wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 1 września 2003 roku, sygn. akt VI K 502/03, i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu dokonał szeregu kradzieży z włamaniem pojazdów oraz kradzieży z włamaniem do pojazdów na szkodę wielu osób w łącznej kwocie 41.028,98 zł. oraz po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń pojazdów przed ich użyciem przez osobę nieupoważnioną zaboru w celu krótkotrwałego użycia cudzych pojazdów o łącznej wartości 5.700 zł. na szkodę wielu osób, jak również zaboru

w celu przywłaszczenia samochodu V. (...) o nr rej. (...), jak również mienia z tychże pojazdów na szkodę wielu osób w łącznej kwocie 5.460 zł i tak:

1. w okresie od 9 do 10 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną w postaci zamka w drzwiach samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia w/wymienionego pojazdu o wartości 1200 zł na szkodę A. J.,
2. w dniu 10 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 1000 zł na szkodę M. L.,
3. w dniu 17 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w ww pojazdu o wartości 2500zł na szkodę D. K. (1) i D. W.,
4. w dniu 19 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego w pojazdu o wartości 1500 zł na szkodę W. i H. P.,
5. w dniu 25 listopada 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 3000 zł na szkodę S. O. i A. O.,
6. w okresie od 04 grudnia 2011 roku do 26 stycznia 2012 roku w Ł. dokonał kradzieży samochodu V. (...) o nr rej. (...) o wartości 4000 zł oraz przedmiotów się w nim znajdujących to jest CD radia (...) o wartości 200 zł, kurtki materiałowej o wartości 200 zł płyt CD 4 sztuk o łącznej wartości 320 zł oraz rękawiczek skórzanych o wartości 50 zł to jest mienia o łącznej wartości 4 770 zł na szkodę P. R.,
7. w okresie od 04 do 05 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 2000 zł na szkodę D. i H. S.,
8. w dniu 10 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 3000 zł na szkodę K. D.,
9. w okresie od 10 do 11 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 4000 zł na szkodę A. Ł.,
10. w okresie od 27 do 28 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 10000zł na szkodę J. i M. B.,
11. w dniu 28 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną w postaci zamka w drzwiach samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia w/wymienionego pojazdu o wartości 2500 zł oraz dokonał kradzieży znajdujących się w pojeździe dowodów rejestracyjnych, dowodu osobistego, prawa jazdy, radia (...), obuwia sportowego, kurtki sportowej, portfela skózanego z gotówką w wysokości 80 zł na szkodę D. M. to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 490 zł oraz dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) o wartości 50 zł oraz skrzynki narzędziowej o wartości 30 zł na szkodę Ł. P. (1),

12. w okresie od 28 do 29 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 5000 zł na szkodę W. i S. W.,

13. w dniu 31 grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia w/w pojazdu o wartości 2.000zł oraz dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z pojazdu podnośnika typu „żaba” o wartości 80 zł oraz pilota do bramy automatycznej o wartości 40 zł na szkodę I. K. (1),

14. pod koniec grudnia 2011 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży znajdującego się w pojeździe mienia w postaci kurtki zimowej o wartości 350 zł i butów sportowych o wartości 50 zł na szkodę M. K. (2), oraz 6 sztuk książek o łącznej wartości 223,10 zł na szkodę Biblioteki Politechniki (...),

15. w dniu 14 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu A. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 4000 zł wraz z dowodem rejestracyjnym oraz przedmiotów się w nim znajdujących w postaci wózka dziecięcego TAKO o wartości 400 zł, fotelika dziecięcego o wartości 250 zł, CB radia o wartości 650 zł, mapy Polski o wartości 40 zł oraz mapy Ł. o wartości 65 zł na szkodę Ł. P. (2) i A. S. (1),

16. w dniu 13 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu F. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży w/wymienionego pojazdu o wartości 800 zł wraz z dowodem rejestracyjnym na szkodę J. S. i D. Z. oraz przedmiotów się w nim znajdujących to jest okularów leczniczych o wartości 550 zł na szkodę D. Z. oraz radioodtwarzacza marki S. wraz ze wzmacniaczem i subwooferem marki MacAudio i (...) o łącznej wartości 550 zł na szkodę M. S.,

17. w dniu 26 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży znajdującego się w pojeździe mienia w postaci dekodera TV T. z osprzętem, radioodtwarzacza oraz 10 płyt CD o łącznej wartości 730 zł na szkodę A. K.,

18. w okresie od 23 do 26 stycznia 2012 r. w Ł. po uprzednim pokonaniu nieustalonym narzędziem zabezpieczenia pojazdu w postaci zamka w drzwiach samochodu V. (...) o nr rej. (...), dostał się do jego wnętrza, po czym dokonał kradzieży znajdującego się w pojeździe mienia w postaci plecaka marki R., tuszu do drukarki firmy (...), długopisu marki P. oraz pieniędzy w kwocie 100 zł to jest mienia o łącznej wartości 300zł na szkodę D. K. (2) oraz książek pt: „Socjologia życia publicznego „ oraz „Historia administracji” o łącznej wartości 80,88 zł na szkodę Biblioteki (...),

czym wypełnił dyspozycję art. 289 § 2 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i art. 276 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach 1, 2 i 3 kar pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego P. N. (1) karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

5. zasądził od oskarżonego P. N. (1) na rzecz A. Ł. kwotę 3.310 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty a w pozostałym zakresie powództwo cywilne oddalił,

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. N. (1) obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. D. kwoty 450 złotych,

7. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. N. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. K. (2) kwoty 250 złotych,
8. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. M. kwotę 4.272,90 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu wraz z podatkiem VAT,
9. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony P. N. (1) zaskarżając go w całości i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów zwłaszcza w zakresie:

- 1) czynu I objętego wyrokiem (zdarzenie z dnia 26 stycznia 2012 r.), wybiórczości przyjęcia wersji zdarzenia na podstawie zeznań poszkodowanego J. M. (1), świadka W. C. w postępowaniu jurysdykcyjnym, (dotyczy to szczególnie pierwszej fazy zdarzenia, jak również samego zatrzymania oskarżonego), przekroczenia uprawnień przez W. C. (funkcjonariusza operacyjnego Policji), który dopuścił się ciężkiego pobicia oskarżonego, jak również przyjęcia wersji poszkodowanego J. M. (1), który kłamał w postępowaniu przygotowawczym jak sądowym (naruszenie art. 233 k.p.k.) – tworząc nieprawdziwy obraz zdarzenia, winę oskarżonego, który nie dopuścił się czynu przestępczego opisywanego przez pokrzywdzonego J. M. (1) (funkcjonariusza operacyjnego Policji);
- 2) przypisania waloru wiarygodności zeznaniom świadka A. S. (2) (funkcjonariusza operacyjnego Policji), który jako jedyny z 8 naocznych świadków widział potrącenie poszkodowanego J. M. (1), który w wyniku zdarzenia przeleciał przez maskę samochodu mimo, że materiał dowodowy w sprawie stanowi, iż świadek kłamie (naruszając art. 233 k.p.k.);
- 3) odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego co do przebiegu kolizji drogowej z dnia 26 stycznia 2012 r. (pkt I wyroku), co do jej pierwotnej fazy przy ul. (...), jak również odmówienia wiarygodności oskarżonemu co do dalszej fazy zdarzenia przy ul. (...), gdzie świadek W. C. stwierdził, że oskarżony uderzył bokiem swojego samochodu w jego pojazd marki K. o numerze rej. (...), co skutkowało uderzeniem w kosz na śmieci (mimo, iż materiał dowodowy w sprawie przeczy wyjaśnieniom świadka W. C.);
- 4) przyjęcia krzywdzącej postawy wobec oskarżonego, kwalifikując czyny z zarzutu I w ramach przepisów Kodeksu karnego, a nie Kodeksu wykroczeń;
- 5) odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego (czyn II), wybiórczości w analizie materiału dowodowego (kwalifikacja zdarzenia w ramach przepisów Kodeksu Karnego, a nie Kodeksu wykroczeń drogowych) mimo, iż opinie biegłych pozwalałyby na umieszczenie czynu w kategorii wykroczenia, szczególnie wówczas, gdy w toku czynności procesowych ujawniono szereg nieprawidłowości przy zabezpieczeniu materiału dowodowego;
- 6) pominięcia przy ocenie materiału dowodowego (dot. zarzutu III):
 - a) zeznań oskarżonego, który w sposób logiczny wyjaśnił przyczyny zmiany stanowiska procesowego w kwestii nieprzyznania się do czynu (K 1456-K 1458), kwestionując jednocześnie nielogiczne, niespójne zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym,
 - b) treści opinii kryminalistycznych, zeznań świadków, w tym I. K. (1), który dopuścił się kłamstwa przed sądem (naruszenie art. 233 k.p.k.) wskazując jako sprawcę krótkotrwałego zaboru jego pojazdu- oskarżonego,
 - c) dokumentacji z eksperymentu procesowego (k. 851) (K- 38-57) (K 86-87), gdzie treść wyjaśnień oskarżonego, jak również wynik czynności procesowych są na jego korzyść,
 - d) dokumentacji i opisu z monitoringu, gdzie kamera nie utrzymała wizerunku sprawcy (K -638),

e) dokumentacji z badań osmologicznych, biologicznych, które wykluczają sprawstwo oskarżonego – sprawozdanie z badań genetycznych (DNA) (K 934- K 938),

f) zeznań M. O. (K 167-168) (K 861-862) – protokół z rozprawy (K 1509), również treści wyroku skazującego M. O. (K 2763) (K 2767), gdzie uprzednio oskarżony przyznał się do kradzieży pojazdu V. (...) o numerze rej. (...) - wraz z przedmiotami znajdującymi się w środku (K 825),

g) zeznań poszkodowanego I. K. (1), gdzie (K 617-619), K 646-647), (K 651-652) konsekwentnie zaprzeczał, iż widział sprawcę krótkotrwałego zaboru jego pojazdu.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. N. (1) od dokonania zarzucanych mu czynów albo uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł również obrońca oskarżonego P. N. (1) zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w punktach 1-7 i zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 k.p.k. polegające na:

- nieuzasadnionej odmowie przymiotu wiarygodności konsekwentnym i spójnym wyjaśnieniom oskarżonego, kwestionującym fakt dokonania zarzucanych mu czynów, przy jednoczesnym logicznym i spójnym wyjaśnieniu przyczyn zmiany stanowiska procesowego, będącego uprzednio przyjętą linią obrony;
- braku rozstrzygnięcia wątpliwości występujących w sprawie na korzyść oskarżonego;
- danie przymiotu wiarygodności treści zeznań funkcjonariusza policji J. M. (1) w sytuacji, gdy treść tychże zeznań, w szczególności w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 26 stycznia 2012 roku nie znajduje odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy, w tym w szczególności w treści interdyscyplinarnej opinii biegłego lekarza medycyny sądowej oraz biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych;
- sprzeczne z obiektywnym materiałem dowodowym /w postaci zapisu monitoringu/ ustalenie przebiegu zdarzenia z dnia 26 stycznia 2012 roku, a to w szczególności w kontekście rzekomego stosowania przemocy przez P. N. (1) odnośnie interweniujących funkcjonariuszy policji oraz przyczyn uderzenia pojazdu K. w kosz na śmieci;
- bezkrytyczne ustalenie przebiegu zdarzenia z dnia 24 grudnia 2011 roku w oparciu o treść zeznań interweniujących funkcjonariuszy policji oraz opinii biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych w sytuacji, gdy:
 - 1) na miejscu zdarzenia zaniechano prawidłowego sporządzenia podstawowej dokumentacji /w tym w szczególności pominięto udział w zdarzeniu jednego z radiowozów/ co w konsekwencji doprowadziło do wydania opinii w oparciu o niepełny materiał dowodowy;
 - 2) zeznania interweniujących policjantów nakierowane były negatywnie na zachowanie oskarżonego celem usprawiedliwienia popełnionych przez funkcjonariuszy błędów;
- bezkrytyczne ustalenie, że oskarżony dokonał czynów, zarzucanych mu w punkcie 3 aktu oskarżenia /kradzieży z włamaniem oraz krótkotrwałego użycia/ 18 pojazdów w sytuacji, gdy:
 - 1) pierwotne przyznanie się oskarżonego, dokonane w dniu 27 stycznia 2012 roku, dyktowane było jego strategią procesową oraz stanem zdrowia, powstałym w wyniku działań funkcjonariuszy policji w toku zatrzymania oskarżonego w dniu 26 stycznia 2012 roku;

2) pominięcie faktu, że oskarżony w żaden logiczny sposób nie wyjaśnił sposobu wejścia w „posiadanie” poszczególnych pojazdów, nie wskazał miejsc, z których poszczególne pojazdy zostały przez niego rzekomo zabrane;

3) zeznania jedyne go świadka, rozpoznającego oskarżonego jako sprawcę kradzieży pojazdu były wynikiem niezgodnego z procedurą karną „okazania” wizerunku oskarżonego, natomiast artykułowana przez świadka pamięć zdarzenia z uwagi na „wzrok” oskarżonego wydaje się przegrywać z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania

Art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego do spraw mechanoskopii na okoliczność ustalenia, czy możliwym było otwieranie i uruchomienie pojazdów za pomocą kluczyka, którym posługiwał się oskarżony w czasie korzystania z pojazdu V. (...) w dniu 26 stycznia 2012 roku /a więc bezpośrednio przed jego zatrzymaniem/ co w konsekwencji pozwoliłoby w sposób obiektywny ustalić, czy prezentowana początkowo przez oskarżonego wersja, odnośnie dokonywania otwarcia i uruchomienia pojazdów za pomocą tego jednego kluczyka była prawdziwą;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę skarżonego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że oskarżonemu można przypisać winę i sprawstwo czynów, szczegółowo opisanych w sentencji wyroku z dnia 30 czerwca 2015 roku.

Jednocześnie skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, względnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; zasądzenie kosztów udzielonej z urzędu pomocy prawnej, które to koszty nie zostały opłacone ani w całości ani też w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Złożone apelacje nie są zasadne, a podniesione w nich argumenty nie zasługują na uwzględnienie.

Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi dokonał prawidłowej i rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ocena ta, przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwoliła na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń faktycznych, poddanych trafnej subsumcji pod zespół znamion typu czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, a tym samym przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynów i wydania trafnego rozstrzygnięcia.

Cechą wspólną złożonych apelacji jest ich polemiczny – w stosunku do rozumowania sądu meriti – charakter. Strony oczywiście mają prawo do przedstawienia swojej, subiektywnej oceny zgromadzonych dowodów, ale aby apelacja okazała się zasadna, należy wykazać, że ocena dowodów przeprowadzona przez sąd I instancji jest wadliwa i nie pozostaje w ramach oceny swobodnej. W analizowanej sprawie sytuacja taka nie zachodzi.

Sąd rejonowy precyzyjnie ocenił wszystkie zebrane dowody, co do wszystkich stawianych zarzutów.

I tak, co do pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów, sąd I instancji ocenił zeznania funkcjonariuszy Policji, w tym J. M. (1) i W. C., wskazał w jakich aspektach i dlaczego dał im wiarę, a w jakich wiarygodności odmówił. Wbrew twierdzeniom skarżących, w pewnym zakresie sąd nie dał wiary tym dowodom w całości. Dotyczy to np. mechanizmu powstania uszkodzeń ciała u J. M., gdzie na podstawie opinii biegłych wykluczona została wersja funkcjonariusza. Sąd Rejonowy nie tylko tę okoliczność dostrzegł i ocenił, ale logicznie wskazał powody, dla których zeznający pokrzywdzony mógł przedstawić tę kwestię inaczej. Trzeba dodać, że nawet przyjęcie wersji biegłych nie zmienia faktu, że to zawinione zachowanie oskarżonego doprowadziło do uszkodzeń ciała funkcjonariusza.

W świetle wszystkich zeznań funkcjonariuszy nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżony od początku wiedział, że ma do czynienia z interweniującymi policjantami. Gdyby przyjąć wersję obrony, że oskarżony myślał, że dokonano na niego napadu, to w momencie, gdy był już ścigany przez radiowozy na sygnałach, zatrzymałby się w celu wyjaśnienia sprawy. Tymczasem oskarżony kontynuował ucieczkę ulicami miasta.

Także zakres przypisanych oskarżonemu uszkodzeń w ścigających go radiowozach został przez Sąd Rejonowy szczegółowo omówiony i przeanalizowana została kwestia możliwości prawnych przypisania ich oskarżonemu. W szczególności sąd dostrzegł, że część uszkodzeń w samochodzie K. (...) powstała na skutek uderzenia w kosz na śmieci. Powołany biegły precyzyjnie wskazał jednak na zachowanie oskarżonego podczas pościgu, jako przyczynę zaistnienia poszczególnych zdarzeń. Sąd Rejonowy słusznie zatem dochodzi do wniosku, że także spowodowanie tych konkretnych uszkodzeń w radiowozie objęte było zamiarem ewentualnym P. N.. (k.38 pisemnego uzasadnienia) Wyrwane z kontekstu zdania biegłego, cytowane w apelacji oskarżonego, nie zmieniają całej wymowy tego dowodu.

Oczywiste jest przy tym, że ocenianie zachowania oskarżonego wyłącznie przez pryzmat Kodeksu wykroczeń, zarówno podczas pościgu w Ł., jak i w O., jest całkowicie nieusprawiedliwione. Zamiarem oskarżonego objęta była ucieczka przed ścigającymi go policjantami. W tym celu dokonywał uszkodzeń radiowozów i powodował uszkodzenia ciała policjantów. Przepisy prawa o ruchu drogowym łamał niejako „przy okazji”, co oczywiście mogłoby być mu zarzucone, ale nie to stanowiło istotę jego zachowania się.

Uszkodzenia ciała u oskarżonego, stwierdzone po jego zatrzymaniu także nie umknęły uwadze Sądu Rejonowego. To, czy powstały one na skutek upadku na krzaki róż – które mimo pory zimowej są przecież na klombach – czy też na skutek szarpaniny z próbującymi zatrzymać oskarżonego policjantami, ma drugorzędne znaczenie dla oceny całej zaistniałej sytuacji. W każdym razie nie może to mieć decydującego znaczenia dla oceny wiarygodności zeznających funkcjonariuszy.

Co do drugiego z przypisanych oskarżonemu przestępstw, to biegły wyczerpująco i precyzyjnie wskazał jak doszło do kolizji uciekającego samochodu oskarżonego ze ścigającym go radiowozem. Wbrew twierdzeniom P. N., kategorycznie wykluczył opcję, że to radiowóz uderzył w samochód oskarżonego (k. 2650). Fakt, że na szkicu z miejsca zdarzenia nie wskazano trzeciego radiowozu, który uczestniczył w pościgu, niczego w tym układzie nie zmienia. Nie ma bowiem żadnych wątpliwości, że to kontakt z innym autem był bezpośrednią przyczyną uderzenia samochodu oskarżonego w drzewo i uszkodzeń w radiowozie oraz urazów funkcjonariuszy.

Jak już była o tym mowa wcześniej, potraktowanie tego zdarzenia wyłącznie w kategoriach wykroczeń w ruchu drogowym, nie oddaje kryminalnej zawartości zachowań oskarżonego ani nie odzwierciedla jego rzeczywistego zamiaru.

Co do trzeciego zarzutu przypisanego oskarżonemu, Sąd Rejonowy niezwykle dużo czasu poświęcił na ocenę wyjaśnień oskarżonego. Jest to taki sam dowód, jak każdy inny zebrany w procesie i niewątpliwie może być podstawą ustaleń faktycznych. Wnikliwe i logiczne rozumowanie sądu I instancji w tym zakresie zasługuje na pełną aprobatę, bez konieczności jego powielania. Wbrew twierdzeniom skarżących, przyznanie się oskarżonego do tego zarzutu i wyjaśnienia na ten temat, nie były incydentalne i jednorazowe. Przeciwnie, oskarżony konsekwentnie w postępowaniu przygotowawczym potwierdzał swój udział w zaborach aut i rzeczy z ich wnętrza. Wskazał też miejsca parkowania niektórych pojazdów i jak słusznie zauważa sąd I instancji, podawał szczegóły, które znać mogła tylko osoba, która rzeczywiście dokonała tych czynów.

Oczywiście zarówno ilość zdarzeń, jak i swoista taktyka procesowa oskarżonego, spowodowała, że nie podał on wszystkich elementów poszczególnych zająć. Podawał też wyłącznie to, co chciał. W tym kontekście należy ocenić jego wyjaśnienia na temat otwierania poszczególnych aut rzekomo jednym, oryginalnym kluczykiem samochodowym. Nie trzeba wiedzy fachowej, aby poddać to w wątpliwość. Jednakże nie może to oznaczać – w świetle innych faktów – że całość relacji procesowej oskarżonego należy przekreślić. W tym kontekście niczego by nie zmieniła opinia biegłego

z zakresu mechanoskopii. Nie ma w tym nic dziwnego, że oskarżony postanowił nie zdradzać wszystkich sekretów swojego „rzemiosła”.

Ocenił także zeznania jedynego świadka, który rozpoznał oskarżonego za kierownicą swojego auta – I. K.. Oczywiście nie jest to sytuacja codzienna, żeby po pewnym czasie świadek w takich okolicznościach był w stanie zapamiętać sprawcę i z pewnością go rozpoznać. Podaje on jednak pewne szczególne fakty i uzasadnia swoją zdolność rozpoznania i nie ma powodów, aby przyjmować, że celowo zeznaje w tym zakresie nieprawdę.

Niczego w tym kontekście nie zmienia fakt, że zapisy monitoringu z tego zdarzenia nie pozwalają na rozpoznanie sprawcy.

Podobnie fakt, że w dwóch autach zabezpieczono ślady biologiczne i zapachowe i nie dały one kategorię wskazaniami P. O. jako sprawcy, nie może ekskulpować oskarżonego. W pierwszym przypadku (k. 643), badań nie przeprowadzono, ale oskarżony w tym aucie przebywał jedynie przez bardzo krótki czas i nawet brak jego identyfikacji na podstawie zabezpieczonych śladów nie mógłby być przesądzający. W drugim samochodzie zabezpieczono próbki DNA, ale w tym wypadku jedna z nich nie nadawała się do badań, a na kierownicy DNA nie ujawniono (k. 934-938). Zatem i to badanie nie może prowadzić do kategorię wykluczenia sprawstwa oskarżonego.

Zeznania M. O., wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji oskarżonego, zostały wzięte pod uwagę, ocenione i stały się powodem modyfikacji zarzutów stawianych oskarżonemu.

Późniejsza zmiana postawy procesowej oskarżonego zastała także wnikliwie i logicznie oceniona przez Sąd Rejonowy i trafnie ten sąd przyjął, że nie może ona podważać waloru wiarygodności poprzednich wyjaśnień oskarżonego.

W konsekwencji, uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie pozostawia wątpliwości w zakresie słuszności oceny niniejszych dowodów i przypisania im waloru wiarygodności w odpowiednim zakresie lub odmowy uznania ich za wiarygodne w innej części. Sąd pierwszej instancji wyczerpująco wyjaśnił podstawy dokonanych ustaleń faktycznych oraz przedstawił wątpliwości, które jednak zostały usunięte w drodze prawidłowego i swobodnego rozumowania.

Analizując z urzędu całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę nie dopuścił się uchybień proceduralnych, które powodowałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Rozstrzygnięcie sądu I instancji uznać należało za poprawne pod względem rekonstrukcji zdarzenia, oceny materiału dowodowego i przyjęcia kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu.

Wymierzona P. N. (1) kary częściowe oraz kara łączna, nie noszą cech rażącej surowości. Są to reakcje adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynów, a także uwzględniają cele kary stawiane przez ustawę karną.

Sąd Okręgowy zasądził na rzecz obrońcy koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu i zwolnił od kosztów sądowych oskarżonego, uznając, że wobec wymierzenia mu długotrwałej kary izolacyjnej i nałożonych w wyroku skazującym obowiązków finansowych, oskarżony nie będzie w stanie ich uiścić.